

ПОСЕБНИ ИЗВЕШТАЈИ

ИЗВЕШТАЈ ИЗ ЦЕРНИЦЕ

Почетком фебруара месеца, учестали су напади албанских терориста на Србе у Церници. У тим нападима, запаљени је и минирано више српских кућа. Албански терористи су из минобацача гађали школу, у којој се, се у тренутку напада, налази велики број деце.

Пројектил је погодио помоћну зграду у непосредној близини школе, тако да у овом нападу нико није настрадао. После ових гнусних злочина, почињених од стране албанских терориста, припадници америчког КФОР-а су блокирали Церницу, тако да је кретање било апсолутно онемогућено (никоме није било дозвољено ни да уђе ни да изађе из села).

Срамно је било понашање америчких војника који су извршили претрес куће Србина Срђана (презиме није познато), и том приликом су му узели радио-станицу рекавши да су је мештани Цернице користили за шпијунажу. Иначе, радио-станица је једино средство комуникације за тамошње Србе, који скоро две године живе у потпуној изолацији. Треба још напоменути да је ова радио-станица поклон наше цркве.

ИЗВЕШТАЈ ИЗ КЛОКОТА

Средином фебруара у аутобусу којим се српска деца свакодневно превозе до школе, пронађена је експлозивна направа. После овог догађаја, мештани Клокота су захтевали од припадника америчког КФОР-а да у аутобусу, заједно са 40 српске деце буду и амерички војници, како би се побољшала сигурност и спречили будући напади албанских терориста. Американци нису прихватили овај предлог, тако да српска деца већ три недеље не похађају наставу и овај изостанак са наставе ће трајати све док се не реши питање безбедности.

П.С.

Овај извештај није потпун из разлога што преговори између Срба и КФОР-а око решавања питања безбедности још увек трају.

ОТПОР! ГРАЧАНИЦА

ДОДАТАК ИЗВЕШТАЈУ ВЛАДИКЕ АТАНАСИЈА

НАЈНОВИЈА ТРАГЕДИЈА СРБА НА КОСОВУ

У аутобусу 16.02.2001. год на путу код Подујева, село Ливадице

Дана 15. марта 2001. године, у 13 часова, на гробљу у Грачаници, сахрањена је десета жртава албанских терориста. То је био мушкарац, највероватније између 40-50 година, али није могао да буде идентификован, јер му је тело било спаљено. Нико се од родбине није јавио за њега, а ми смо из неформалних разговора сазнали да су му узети узорци косе, и ноктију, због могуће анализе ДНК, да би му се утврдио индетитет, ако се неко од родбине касније јави.

Написали смо десета жртва, јер по неким штампаним копијама извештаја које смо затекли из владике Атанасија, десета жртва, Мирјана Ђорђевић /29.02.1980./ (бр. 12)- Косово поље, је прецртана, односно обележена као преживела без даљних података. Међутим, за овог новог мученика смо сигурни да је десета жртва, јер, је већ био покопан, и његов гроб је необележен именом, већ само крстом. (Помен је извршио локални парох Богомир Стевић). До сахране, тело овог мученика је било у хладњачи у британској болници « Рејнолдс ». У међувремену, у Лесковцу је од последица задобијених рана у овом нападу умрла Живана Токић, која се у списку тњешко повређених у овом извештају налази под редним бројем три. По нашим сазнањима она је из Скуланова, живела у Лесковцу, где је и сахрањена а пошла је, по истом извору на гроб свога мужа на задушнице (17. 02. 2001. године). То би била најмање тринаеста жртва, и по закону ово би морало да се прогласи за албанским масакром над Србима. Међутим, из неформалних и не проверених извора смо сазнали и то, да је професор судске медицине, др Саша Добричанин, патолог из Београда изјавио да он једноставно не сме да каже колико је ту тачно било жртава јер је био условљен од стране немачких патолога, који су први изашли на место злочина, да уколико каже да је ту било више од десет жртава неће моћи да учествује (можда нити било ко од стране српских стручњака) приликом обдукције тела у две ново пронађене масовне гробнице- једна од њих је пронађена у Приштини, на муслиманском гробљу. Број пронађених тела 94 или 104 (непроверена информација), а друга у Сувој Реци – 150 тела, опет по причању.

Да подсетимо још једанпут, да вероватно ово није коначан број погинулих, јер прво, сви повређени путници нису били на списку, овде мислимо пре свега на малу децу, а друго, пронађен је велики број делова тела, па је велико питање није ли у тим деловима и читаво једно раскомадано тело. Многе породице нашег јадног и страдалног народа су растурене и расељене, те вероватно њени чланови и немају комуникације или не знају тачно ни где су њени чланови, те се заиста и могу очекивати и даље жртве.

Народни Покрет ОТПОР
ГРАЧАНИЦА

ИЗВЕШТАЈ ИЗ СЕЛА КИШНИЦА

Уобичајено за косовске прилике: живи са мајком, бабом и дедом у Косовској Кишници, јер му је отац умро и протерани су из Ајвалије.

На питање да ли породици нешто треба, Божидарка скромно одговара да не треба ништа, да све имају довољно. Њен муж је радио у руднику « Ново Брдо » и сад добија неке закаснеле исплате а надају се да од стране УМНИК-а јер је рудник део « Тречка корпорације ». Она је сама радила у истом руднику али је због своје болести отишла у инвалидску пензију. Добијали су и хуманитарну помоћ која је раније била већа, али се сада своди на 6 кг брашна и 0,5 литара уља месечно по члану домаћинства. Раније су добијали и со и шећер и хигијенске пакете а сада са смањењем буџета за хуманитарну помоћ смањена су и њихова следовања. Од помоћи коју би желела да добије поменула је једино своје лекове NEURIPTON – Р 300 mg.

Међутим, то није крај њиховим невољама. Прошле године негде у септембру, ОЕБС је организовао изложбу остатака одеће који су нађени на телима из масовних гробница (На истој изложби препознато је одело оца Харитона). Ту су Арсићи препознали остатке одеће Милоша Арсића, оца Мирослава и свекра Божидарке Арсић.

Милош је био из Матичана, тамо је имао кућу и земљу а киднапован је јуна 1999., три дана након повлачења наше војске и полиције. Његово тело је пронађено у масовној гробници у Приштини и ОЕБС га је донео Арсићима у новембру 2000. По налазима стучњака за судску медицину, покојни Милош је био заклан.

Кућа породице Арсић се налази на 200 метара од пруге, тј. од српског дела Кишнице. Они тих 200 метара могу само преко дана да пређу јер се са првим мраком затварају у кућу из страха од Албанаца. Превоза до њихове куће сада нема и најчешће у Грачаницу, и назад, кући из Грачанице иду пешке.

У Грачаници
08.03. 2001. год.

ОТПОР! ГРАЧАНИЦА

НАПОМЕНА: Задњих дана је КПС из Грачанице појачао патроле, те Божидарка каже да је сада ситуација мало мирнија.

ИЗВЕШТАЈ ИЗ ПРИШТИНЕ

У четвртак, 8. марта били смо у Приштини, у канцеларији г-дина Драгана Николића. Пошто се зграда у којој он ради налази у близини још недовршене православне цркве (храм ХРИСТА СПАСА), искористили смо ову прилику и за посету овој цркви. Црква пуста, без верника, без свештеника је приказ који је сам по себи тужан, али оно што нас је највише растужило је понашање британских војника који су у саму цркву унели монтажни тоалет. Следећег дана, у петак, у манастиру Грачаница боравио је британски војни свештеник и ми смо га известили о овом случају. Он је био изненађен оним што је чуо и обећао је да ће се о свему распитати.

Грачаница
Дана 09. марта 2001. год.

ОТПОР! ГРАЧАНИЦА

ИЗВЕШТАЈ ЗА ОБИЛИЋ ЗА ПЕРИОД 3.-10. МАРТ 2001. ГОДИНЕ

3. марта Албанци у Обилићу, у улици Милоша Обилића пријављују подметнуту бомбу. У блоку жутих зграда, како се касније испоставило, бачен је сузавац као покушај напада на старицу Милицу Спасић. Контролу над ситуацијом преузимају војници финског батаљона КФОР-а. Напад је извршен око 18.30 часова.

У периоду од **1.-8. марта** преостале три српске породице у колонији Кишница биле су изложене учесталом каменовању од стране Албанаца. До напада је долазило између 20 и 23 часа. Породице Арсића, Миленковића и Николића су као једину заштиту за своје станове користиле жичана језгра из лежајева покупљених са сметлишта, пошто су патроле шведског КФОР-а долазиле тек после пријављених напада. Такође су напади пријављивани УНМИК полицији, који би долазили, направили извештај и одлазили, док би се сутрадан напади поновили а починиоци остајали непронађени и некажњени (да подсетимо: у колонији Кишница има још само 6 српских кућа, а Срби живе у само 3 куће од тих шест).

6. марта, око 13 часова у Обилићу, испред полицијске станице УНМИК-а, дошло је до масовног окупљања Албанаца. Као разлог за то је наведено присуство српског полицајца из КПС-а, Љубише Живковића из Племетине, којег су Албанци покушали да оптуже за две убиства. Срби из овог града наводе да су изрежиране демонстрације у ствари последица неслагања Албанаца да у Обилићу почне са радом једанаест КПС-оваца српске националности. Након што се ситуација испред полицијске станице смирила, а Срби пребачени у Косово Поље, руља је потрчала око 16 часова ка превцу српског кафића "Кастел бар". Покушај каменовања био је спречен присуством тенка норвешког КФОР-а, полицајаца УНМИК-а и специјалниг одреда индијске полиције. Испред "Кастел бара" је било око 200 Албанаца који су провоцирали и претили, док је у кафићу било само петоро људи. Присутни "мировњаци" нису реаговали, јер, како су изјавили, то су биле мирне демонстрације. Након три сата Албанци су се разишли. Срби из Обилића наводе као узнемирујућу вест и то да су главни осумњичени за убиство Милана Рапајића, пуштени на слободу после непуних месец дана проведених у притвору. Ради се о Мирсаду Куртешији и Кадрији Сулејманију у чијој су режији највероватније и изведене ове демонстрације (да подсетимо: убиство Милана Рапајића је извршено на дан 28.12.2000. године, када је заклан испред своје куће, а његова супруга Вукосава је такође убодена ножем у врат, али је остала недоклана и срећом је преживела).

О овим демонстрацијама имамо мало другачије информације и из других извора: у "Кастел бару" је било затворено 10 Срба, који су ту били од 15 до 20 часова. Сам локал је био каменован, а норвешки војници су довели тенк или оклопни транспортер, како би заштитили улаз од могућег убацивања бомбе. Каменовањем су полупани прозори, оштећена врата, а по доласку тенка, страдао је цреп и сам кров овог локала. По овом извору, млађи су каменовали, а старији подстрекивали и давали инструкције.

7. марта у Обилићу су Албанци каменовали српски ресторан, већ поменути "Касател бар", око 19.30 часова. Прослављајући дан Адема Јашарија, једног од вођа албанских терориста, Албанци су као симбол његове погибије палили ватре, а након тога се каменицама обрачунавали са недужним Србима. Ватре су гореле у близини цркве, на изласку из Обилића и у неким напуштеним и разрушеним српским кућама. КФОР није ништа учинио да ово спречи, а албанска деца су се играла око војника КФОР-а узвикујући имена албанских терориста. Српски кафић "Кастел бар", једно од последњих места окупљања Срба у овом граду, претрпео је већу материјалну штету након каменовања, јер су поломљена стакла у излогу, оштећен кров, као и рекламни знак. Починиоци каменовања нису ухваћени.

Иначе, овај кафић је до сада дванаест пута нападан бомбама и решетан рафалима, док су претње и провокације уобичајена појава.

8. марта, око 19 часова, у албанском ресторану "BBC" ("ББЦ"), пронађено је 50 кг експлозива. Интересантна је ствар да је толика количина експлозива пронађена и у индустријској зони Приштине (бивша ауто-пијаца, на путу Приштина – Косово Поље), где се налазе кампови финског КФОР-а и специјалног одреда индијске полиције, а да нико није проверавао тај ноћни клуб. После преузимања контроле од стране одреда финског КФОР-а, званичних информација није било.

10. марта у Обилићу је, у улици Милоша Обилића бр. 21, четврти спрат, обијен стан Јагоде Милутиновић. По четврти пут су исти људи покушали да заузму овај стан, али је полиција УНМИК-а реаговала и истерала починиоце.

Тужно је за Обилић, како кажу становници овог града, јесте да је од 8-10 000 становника српске националности, остало свега 300-400 Срба које су сви отписали са листе живих. Без хуманитарне помоћи, без посла, препуштени су сами себи и како наводе, након прекида саобраћаја воза Косово Поље – Звечан "изгубили су везу са цивилизацијом"

Извештај поднео: ОТПОР! Грачаница

ПОСЕБНА НАПОМЕНА: Извештај је сачињен од стране особе која није могла да открије свој идентитет, јер би, у супротном изгубила посао.

ДОДАТАК: У четвртак, 15. марта, негде око 10 часова пре подне, поменути Мирсад Куртеши, осумњичен за убиство Драгана Рапајића, малтретирао је троје Српчади и њиховог учитеља испред школе у Обилићу. Деца иду у ниже разреде основне школе, а Мирсад је њих псовао и претио им, а њиховог учитеља је шутирао пред том малом децом. Вероватно су исти призор гледала и друга српска деца из школе.

ВИТИНА, 4. АПРИЛ 2001. ГОДИНЕ

Данас око 19. часова у Витини је порушена кућа власника Србина Ненада Ковачевића. Кућа је порушена до темеља, а у њој није нико живео већ дуже време. Ковачевић је своју кућу продао Албанцима и то на следеће начин: узео је одмах на руке 60 000 марака, дан после рушења куће требало је да узме још 40 000 марака и за два месеца још 40 000 марака. И ова кућа је срушена на исти начин као и стотине српских кућа пре тога - великом количином експлозива, сравњена је до темеља.

У разговору са српским полицајцима из Витине сазнала сам да постоји организована терористичка група која се бави свим видовима криминала - од минирања српских кућа па до трговине дрогом - а себе називају "Леопарди". Многи од припадника "Леопарда" су припадници УЧПМБ и наши људи су их често виђали и на прелазу Мучибаба. У последњих неколико недеља одлазе често у северну Македонију где се највероватније прикључују терористичкој организацији ОНА (Ослободилачка Народна Армија).

Извештај поднео: ОТПОР! Грачаница

КЛОКОТ 5. АПРИЛ 2001. ГОДИНЕ

Данас је у Клокоту убијен Томислав Којић (1954. годиште), родом из Врбовца. Којић је радио у подруму пића у Клокоту, заједно са својим колегама Шиптарима. Непознати нападач је пуцао у Којића, који је у том тренутку био испред свог стана покушавајући да уђе у њега. Погођен је са два метка у главу. Иначе, у тренутку пуцњаве у непосредној близини места догађаја се затекла и једна жена, која је чувала стоку. По свој прилици, она је видела шта се десило, тако да је непознати нападач пуцао и на њу, али је није погодио.

Нападач је користио пиштољ са пригушивачем. Иначе, све ово се дешавало око 15 часова и тридесет минута.

ДОДАТНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ О ОВОМ ДОГАЂАЈУ

Упокојени Томислав Којић је радио у Клокот Бањи (једини Србин који је остао да ради на том месту). Како су нам рекли људи из Клокота, још двадесет Срба требало би да почне да ради у Клокот Бањи, тако да је могући мотив овог убиства застрашивање овик људи. После овог терористичког напада албанских криминалаца, питање је да ли је могућ повратак ових двадесет Срба на њихова радна места, после скоро две године паузе.

извештај поднео
ОТПОР! Грачаница

ИЗВЕШТАЈ ИЗ БАБИНОГ МОСТА

Извештај не направљен на основу информација које су добијене од Карабињера на дан 9. марта 2001. године.

У селу Бабин Мост ради локална амбуланта са поприлично компактним особљем. Карабињери су видели да ту има 5-6 помоћних медицинских радника, а да је "лекар" била Данијела (или Данила, Карабињери нису били сигурни у њено име, а презиме нису знали уопште!). По њиховим речима, Данијела је сама рекла да је завршила само две године медицинског факултета, а да је по завршетку рата остала у овом етнички мешовитом селу и лечила људе јер других лекара није било.

Од свих радника, само она је знала енглески језик и само су са њом могли комуницирати, будући да није било преводилаца са Карабињерима. Од ње су сазнали још и да је, отприлике пре две недеље – око 3. марта, добила усмену забрану рада, тј. писања рецепата и даљег лечења локалних Срба из Бабиног Моста, од лекара из Прилужја. Забрана је уследила будући да није дипломирала. Пошто су Карабињери видели о чему се ради, видели њену жељу да ради и помогне напаћеном народу, одлучили су да покрену иницијативу преко медицинске службе при Карабињерима. Њихова идеја је да њихов лекар једном недељно, одлучено је да то буде сваког уторка, посећује Србе у овом селу. Лекар је вољан да оде и помогне и сада само чекају дозволе и да бирократија одради своје послове. По речима Карабињера, сва папирологија би требало да се заврши до уторка, 13. марта и да то буде уједно и први дан када ће лекар Карабињера да оде у посету Србима у овом селу.

Ово село посећују и "Лекари света" једном недељно, не уторком.

извештај поднео
ОТПОР! Грачаница

НАПОМЕНА:

Карабињери су нам доставили следеће податке од Данијеле, 15. марта:

Пуно име Данијеле је Данијела Данчетовић, рођена је 1. фебруара 1975. године у Приштини, село Бабин Мост. Студирала је медицину на Приштинском универзитету и има положених 26 испита, а треба да положи још 10. Сада студира у Крушевцу.

У амбуланти у Бабином Мосту ради 11 медицинских сестара и докторка Јелица Ђорђевић (није познат податак од када ту ради др Јелица Ђорђевић, тј. да ли је ту од доласка КФОР-а или је отишла са Косова па се вратила из изгнанства - прим. ОТПОР! Грачаница).

ИЗВЕШТАЈ ИЗ ОБИЛИЋА ЗА 29. АПРИЛ 2001. ГОДИНЕ

Дана 29. априла 2001. године око 12 часова Тодоровић А. Славко и осталих деветоро Срба из Обилића је посетило староседелачко гробље у Обилићу. Србе је пратио КФОР, УНМИК полиција и КПС полиција. Од КПС је било двојице Албанаца и један полицајац Албанац је био преводилац за енглески језик. Сам КПС полицајац није хтео да говори српски, већ су Срби из Обилића морали да говоре Албански како би се споразумели. Полицајац зна српски језик, али једноставно није хтео да га говори. (Ово староседелачко гробље се налази повише стадиона ФК «Обилић» и старо је преко 130 година; основано је око 1880.)

На лицу места Срби су утврдили да је порушено преко 40 споменика. Неки споменици су толико стари да се ни натписи нису могли разазнати. Срби који су ту били не знају када се то десило, пошто су задњи пут посетили ово гробље 31. децембра 2000. Међутим, судећи по свежим траговима на трави и земљи, овај најновији вандализам се десио недавно. Сама гробљанска капела је демолирана - прозори су полупани, украдени струјомер, лавабо и алат за погреб. У капели је затечен неред, ентеријер је разрушен, стакло од прозора разбацано и било је доста смећа. Улазна врата на огради од гробља су растурена и жица која ограђује гробље је покидана на неким местима.

На неких 50 м од гробља налазе се прве албанске куће, њих 4 - 5. Нико од полиције, нити КФОР-а није реаговао нити покушао да разговара и можда нешто да сазна од Албанаца који станују у тим кућама.

Од десеторо Срба који су били тамо, две су жене и осморо мушкараца. Неке од њих су препознали Албанци, те су им псовали мајку српску и претили им. КФОР је саме забележио да су Албанци псовали и претили Србима.

извештај поднео 30. априла 2001. године

ОТПОР! Грачаница

ИЗВЕШТАЈ ИЗ НОВОГ БРДА

У Новом Брду ситуација је веома тешка из више разлога:

Први проблем је превоз, јер је то затворена енклава, без икаквих конвоја, пратњи и организованог превоза. На пример, од Новог Брда до Грачанице нема никаквог превоза од «краја» рата, нити до било које друге српске енклаве или било ког административног прелаза са ужом Србијом.

Затим, сами Срби праве једни другима штету: нпр. синоћ су, 10. марта 2001. године, сељану из засеока Маринковце (особа која је дала извештај није могла да се сети имена, прим.) украдене три краве. Краве су истеране из штале, а пошто је том домаћину жена шлогирана и пошто као сељак пуно ради, био је уморан од посла и није чуо како и када се то десило. Узимајући у обзир да је то српско село и мала енклава вероватно су то урадили локални Срби а краве продали Албанцима.

Срби задужени за исплату новчане помоћи крију решења и датум исплате. С. Ђокић и М. Станојевић су је и кради од сопственог народа тако што су давали једну помоћ уместо две, а кад би се неко побунио и тражио да види списак поделе претили су по систему «узми или остави» или «и то ће да вам се укине». Постоје и одређене индиције да су исте две особе манипулисале и крале и грађевински материјал.

Што се тиче самог СНВ-а Косова и Метохије, народ из Новог Брда жели да сазна имена својих представника у овом органу, како су они одабрани и по ком критеријуму за ову српску енклаву. Изгледа да сами представници Срба из овог краја нису изабрани по добром критеријуму.

извештај поднео, 30. марта 2001. године

ОТПОР! Грачаница

ПОСЕБНА НАПОМЕНА: Што је најтужније и најјезивије, особа која је дала извештај није смела да каже своје име пошто се плашила освете Срба из њеног краја.

ИЗВЕШТАЈ ИЗ ВИТИНЕ 1. 5. 2001. ГОДИНЕ

Јуче је у Витини око 14 часова убијен Саша Додић стар 18 година. Додић је убијен из оружја са пригушивачем и у присуству његове сестре у центру Витине код пијаце. Приликом напада на Сашу рањен је и један Шиптар пролазник. Два дана пре овог напада непознати провалници су ушли у гаражу Сашиног оца, Живојина Додића, и демолирали му ауто.

Извештај су послали радио аматери Косова.

Извештај поднео:

ОТПОР! Грачаница

ИЗВЕШТАЈ ИЗ ВИТИНЕ

Дана 09.05. 2001. године припадници ОТПОР-а из Грачанице посетили су Врбовац и Витину. Витински крај смо обишли да би смо сазнали нешто више о учесталим нападима шиптарских терориста посебно у протекле две недеље, мада Срби у том делу КиМ већ две године у условима потпуне изолације уз сталне претње и нападе Шиптара.

У Врбовцу смо разговарали са представницима СНВ-а из Могиле и Клокота који су нам том приликом изнели целокупну безбедосну ситуацију нкао и бројне податке о протеклиим догађајима. Треба рећи да последњих неколико дана нико од Срба који нраде за УМНИК, ОСЦЕ и остале међународне организације са седиштем у Витини није биио у могућности да иде на посао, нити на састамке који се одржавају у згради општине, зато што ни КФОР није у могућности да им гарантује безбедност, а поготову то је то сада отежано свакодневним шиптарским демонстрацијама. Почевши од другог маја они се окупљају на улицама Витине протествујући због хапшења двојице својих сународника – терориста осумњичених за убиство малолетног Србина Александра Саше Додића, ученика трећег разреда средње школе из Витине. Чини се као да су се

после скоро пуне две године „пробудили“ и припадници америчког КФОР-а који до садда мање више нису предузимали ништа против терориста, затварајући очи пред многобројним злоделима која су чињена над нашим народом, занемарујући изјаве сведока и таквим својим индолентним ставом су постали саучесници у етничком чишћењу које се спроводи над Србима. Требало је да протече много српске крви да би Американци коначно предузали одређене кораке у циљу сузбијања тероризма. Наиме они су блокирали све прилазе Витини тако да је цивилима онемогућен како улаз, тако и излаз из града, а како су нам рекли то би требало да резултира једним свеобухватним претресом шиптарских кућа и разоружањем терориста који поседују огромне количине оружја и експлозива тако да се овом блокадом спречава евентуално измештање наоружања на неко друго место. Какве год да су намере Американаца плашимо се да је можда касно да се нешто предузме јер су Срби из Витине тражили од УМНИК-а да им помогне при продаји кућа посредујући између њих и Шиптара. Како нам је рекао представник Срба из Могила требало је да иде у Бујановац где се налази избеглички камп у ком су смешени Срби из Витине, заједно са представницима УНХЦР-а и да са тим избеглицама разговара о начину повратка у Витину, и то по плану који је сачинио УМНИК. После свега што се дешавало у Витини, посебно протеклих десет дана било какав повратак Срба није могућ с'обзиром да и они који су остали сада су приморани да иду.

Заиста је мучно пратити витинску хронику терора из тразлога што не прође ни један дан а да се не деси неки језив злочин који је нормалном уму не схватљив – отмице, убиства, минирање кућа итд. Оно што се дешавало протеклих дана може послужити као доказ једној озбиљној анализи душевног стања и менталног здравља шиптарске популације.

- 1) У ноћи између 26-27 априла Србин Јовић Иван је у близини куће у којој живи пронашао пет противтенковских нагазних мина и двеста грама пластичног експлозива са сатним механизмом. Приликом вршења увиђаја екипе КФОР-а и УМНИК-а су пронашле део лепљиве траке и жилет којим је инсталиран сатни механизам. Том приликом је утврђено да је укупна тежина експлозива 28 кг.
- 2) 30. Априла убијен је седамнаестогодишњи Додић Живоина Александар, ученик трећег разреда средње економске школе. На њега је пуцано из аутомобила марке форд ескорт беле боје. Шиптарски терористи су том приликом испалили два метка на Александра а потом су побегли у непознатом правцу. Аутомобил је касније пронађен у шуми код села Слатина. За ово терористичко убиство су осумњичена двојица Шиптара: један, онај који је пуцао, има 18 година, а други, возач, 22 године. Припадници америчког КФОР-а су их ухапсили 2. маја и они су сада у затвору у америчкој бази Бонстил. Иначе усмрћени Александар је син Живоина Додића чији је аутомобил је демолиран неколико дана пре овог немилог догађаја. Овде треба напоменути да обојица живе у тзв „жутој згради“ чији станари (сви Срби) су стална мета терориста. Прошле године у децембру испред зграде УМНИК-а је убијен Србин који је становао у истој згради. Шиптари су били заинтересовани да купе станове који се налазе у овој згради а да се у њих уселе терористи из тзв ОВК.
- 3) 01. маја у близини Витине на споредном путу који води ка селу Пожарање пронађено је тело Србина Пекић Саве старог око 67 година. На телу жртве нису уочени трагови насиља, нити ране нанете ватреним оружјем, па се стога претпоставља да је Пекић задављен. Он је пореклом из Витине али већ извесно време живи на територији уже Србије. У Витину се вратио да прода кућу и имања. Постоји могућност да је овај гнусни злочин забележен камером јер је у трнутку дешавања у близини надлетала беспилотна летилица која је можда регистровала убиство.
- 4) 02. маја око 16 часова на месту званом Барице, надамак Бинча у правцу према селу Шушкову (насељено Шиптарима) пуцано је рафалном паљбом на Никић Стеву, старог 65 година док је чувао стоку. Том приликом Никић није повређен а нападач је погодио краву.
- 5) 02. маја на периферији Грнчара група шиптарских терориста покшала је да изврши напад на Стоиљковић Љубомира, Васић Милоша и Костић Зорана док су радили у пољу. Терористи су побегли у правцу села Ђелекаре.
- 6) 06. маја око 17 часова и 30 минута у Витини је рањен Дајић Драган, стар 37 година док је возио бицикло у центру града. На њега су испаљена три метка, а погодила су га два. Нападаци су

пуцали из кола у покрету, а пуцано је из оружја са пригушивачем. Дајић је очдмах пребачен хеликоптером у америчку војну болницу у бази Бонстил.

IZVEŠTAJ IZ NOVOG BRDA, 24.05.2001.

Pre tri dana Goran Đorđević iz Novobrdskog sela Kambrezići teže je ranjen u napadu albanskih ekstremista, u blizini pomenutog sela. Na njega su iz neposredne blizine pucala dva za sada nepoznata napadača.

OTPOR! GRAČANICA